

Ming eetste Autofahrt

von Christa Bhatt

(Infoheft Akademie för uns kölsche Sproch, Mai – Sept. 2007, S. 45 ff.)

Wie ich veezehn wor, hatt ich ene Fründ, der Karl-Heinz, dä hatt ene wieße Opel Kadett. Un ich wor fruh, dat dä mich üvverallhin kutscheere dät un ich nit met der KVB fahre moot.

Eines Donnerstags Ovends wore mer och met däm Kadett ungerwähs, do kom dä Karl-Heinz op die dämliche Idee, dat et Zigg wör för mich, Auto fahre zo liere. Ovschüns ich hüggzedags gään Auto fahre, domols stundt mer der Senn üvverhaup nit donoh. Jedenfalls drängelten dä mich de ganze Zigg un meinte, ich sollt mich nit wie e klei Kind aanstelle un mich endlich op der Fahrersetz setze. Un met veezehn kom ich mer jo ald ärg erwahße vür un wollt nit, dat dä mich för e klei Kind heeldt.

Jetz es dä met mir en en klein Stroß en Deckstein gefahre, en schöne Wonnstroß, ruhig un alles klein Zweifamiliehüüscher met Vürgäade. Ich han dann nohgegovve un mich op der Fahrersetz gesatz. Der Motor leef noch. Ich hatt natörlich zo dä Zigg üvverhaup noch kein Ahnung vum Autofahre. Der Karl-Heinz dät mer dat dann erkläre: "Do muss met dingem linke Foß dat ganz linke Pedal - dat es de Kupplung - bes unge durchtredde. Un dann muss de met dem räächte Foß op dat räächte Pedal tredde - dat es et Gas - un dobei dat linke losslooße". Wie ich op dä Kupplung stundt, hät dä der Gang erengedon - domols woss ich noch gar nit, wat dä do maht, hatt kein Ahnung vun Getriebe un Gäng.

Ich han dann dat Kupplungspedal lossgeloöße, han mich ävver noch nit getraut, op et Gaspedal zo tredde. Dat Auto maht ene kleine Satz noh vörre un wor us.

Dä Karl-Heinz hät nix gesaht. Hä hät dä Gang widder erusgedon un dat Auto widder aangemaht. Dann moot ich widder et Kupplungspedal durchtredde, hä hät der Gang erengedon un dät mer dat alles noch ens erkläre: "Wann do dinge linke Foß vun der Kupplung zeröcktricks, muss de glichziggig op et Gaspedal tredde.". Ich gevve zo, ich han die Kess noch 3 oder 4-mol avgewürg. Ävver dä Karl-Heinz wollt unbedingk, dat ich dat Auto ens fahre. Met ener Engelsgeduld dät dä mir dat dann zom fünfte Mol erkläre. Un dann hät et och geklapp. Minge linke Foß wor jetz nit mih om Pedal un dat räächte dät ich immer fester erundertredde un dat Auto woodt immer flöcker. Ich gläuve hügg, dat dä do tirek der zweite Gang drengedon hät, söns wör ich doch gar nit esu flöck gewäse. Esu langsam fing et sugar aan, Spass ze maache.

Ich wor esu op die Pedale un alles, wat en däm Auto wor, konzentreet, dat ich gar nit metkräge han, wat do drusse loss wor. Wat ich un och dä Karl-Heinz nit gemerk oder gesinn hatte, wor, dat die Stroß en Sackgass wor. Op eimol leet dä ene Bröll: "Brems! Brems!", ävver dä hatt mir jo bes dohin noch gar nit gesaht, wo die Brems wor. Un ich han mich su verschreck, wie dä mich esu aangebröllt hatt, dat ich voller Panik et räächte Pedal ganz erundergetrodden han. Ävver wie ich dann vörre durch de Windschutzschiev luure, wor tirek vür mir e Huus met enem Vürgaade un ener Heck un enem kleine Mürche drömeröm. Ich woss nit, wo dat Huus op eimol herkom. Un weil ich voll om Gaspedal stundt, mahte mer ne Satz üvver Mürche un Heck un stundte medden em Vürgaade vür enem decke Baum.

Ich wor an Ärm un Bein am Ziddere vür Angs un Oprägung. Dä Karl-Heinz erus us däm Auto, op ming Sigg gelaufe, rieß die Fahrerdür op un bröllt mich aan: "Rötsch erüvver, los, rötsch erüvver! Mer sage, dat ich gefahre wör. Söns nimmp de Schmier mer der Lappe av."

Der Schrecke soß mer noch en all Glidder un ich kunnt mich vör luuter Angs nit bewäge. Vür mir dä Baum, hinger mir die kapodde Heck un dat Müürche. Un vun der Sigg bröllt dä Jeck mich aan.

Do kom och ald e Ihpaar us däm Huus un gingk op uns zo. Dä Karl-Heinz daut mich erüvver op die Beifahrersigg un saht för die Lück: "Et deit mir Leid. Ich han nit opgepass un nit gesinn, dat dat hee en Sackgass es. Ming Fründin hät mich avgelenk, un op eimol stundt ich hee en Üürem Gaade vür däm Baum."

Dä Mann saht tirek: "Jung, verzäll keinen Dress. Ich han durch et Finster genau gesinn, dat dat Mädche hingerm Steuer soß. Do bes üvverhaup nit gefahre." Un sing Frau wor baal am Kriesche un saht de ganze Zigg: "Wie krige mer die Heck nor widder hin bes Sonntag?"

Un dann verzallten se uns, dat an genau däm Nommedag der Gääsch fäädig gewoode wor met dä Heck, dat dä die fing grad geschnedden un der Rase fresch gemäht hatt un dat Blomebeet, en däm dä Kadett stundt - wat mir bes dohin noch gar nit opgefalle wor - neu aangelahnt hatt. Et wor nämlich esu, dat die Lück am nächste Sonntag, alsu drei Dag späder, Kinderkommelion hatte, un deswäge hatten die ehre Gaade schön ööntlich maache looße. Un no stundte mir met däm Kadett medden en däm schöne fresch gemahte Gaade.

Die Lück han sich Name un Adress vum Karl-Heinz opgeschrevve un hä hät inne sing Versecherung gesaht, un dann woren se ald e bessche beruhig. Se wollte noch am selve Ovend dä Gääsch aanrofe, domet dä am nächsten Dag die Heck, dat Gaademüürche un dat Blomebeet widder en Oodnung bränge sollt.

Mir stundte noch immer en däm Beet vür däm Baum un ich wor secher, dat dat Auto do nie widder erusköm. Ävver dann hät dä Karl-Heinz et om selve Wäg, wie ich et erengefahre hatt, widder erusgefahre. Widder durch die Heck un üvver dat Müürche. Wor jo egal, woren jo allebeids ald ruineet.

Dä hät mich donoh nie widder domet generv, dat ich si Auto fahre sollt. Ich hatt suwiesu noh däm Usflog en dä Decksteiner Vürgaade kein Loss mih, met däm Tuppes zosamme zo sin un han koot donoh Schluss gemaht. Ov dä die Rechnung vun däm Gääsch selvs bezahlt hät oder sing Versecherung, dat weiß ich nit. Wor un es mer och egal. Ich wollt jo gar nit fahre!

Christa Bhatt